

„СОЦИАЛИСТЪ“

излиза въ Вторникъ и Петъкъ

Редакцията и Администрацията се намиратъ
въ СОФИЯ.Неплатени писма не се
приематъ.

Ръкописи не се връщатъ

СОЦИАЛИСТЪ

ОРГАНЪ НА РАБОТНИЧЕСКАТА СОЦИАЛЪ-ДЕМОКРАТИЧЕСКА ПАРТИЯ.

Абонаментътъ се прѣдплаща

За год. лева 10 —
„ 6 м. „ 5 —
„ 3 м. „ 2 50

За въ странство лева 14

Единъ брой 10 ст.

За обявления се плаща по
15 ст. на редъ на 4 страни

LE SOCIALISTE

Organe du Parti Démocrate-socialiste des travailleurs bulgares

Adresse: Rédaction
„SOCIALISTE“
Sophia.

DER SOZIALIST

Organ der bulgar. Sozialdemokratischen Arbeiterpartei

Подписка за софийскитѣ стачници.

Отъ 40 брой	10 л. 20 ст.
Отъ вечеринката, дадена на 12 т. м. въ София	20 „
Отъ нѣколко ученици	13 „ 60 „
Отъ нѣколко студенти	7 „ 20 „
Б. Христовъ.	1 „
Г. Кафеджи.	0 „ 10 „
Трима сѣсти	2 „
С. П. — въ	1 „
Ст. Чиковъ.	1 „
Д. К.	1 „

А. Н. 2, С. В. 1, Н. Т. 1-50, П. Н. 2, Н. К. 2, К. С. 1, Х. Д. 1, Ц. Ж. 0-50, Т. Д. 0-50, П. Х. 1, С. Г. 1, Д. К. 1, Г. С. 1, Н. К. 1, М. М. 1, А. Н. 0-50, П. Н. 1, П. Д. 2, Х. К. 0-50, Д. Р. 0-50, Ц. Н. 0-50, М. Ц. 0-50, Ф. Я. 0-50, М. А. 0-50 24.

Всичко. 81 л. 10 ст.

Безсилието на русофилитѣ.

Русофилската партия въ България, безъ разлика кой свѣтецъ е писанъ на нейното знаме, е повела напослѣдъкъ една пропаганда, пълна съ безсмислености и недонесаности. Между другото, пий трѣбва да обърнемъ внимание на мисълта, която тя туря въ основата на своитѣ агитации, че безъ помиренето съ руското *деспотическо* правителство, *демократично* е конституционна реформа въ България.

Истина ли е това, и ако е истина, пита се, какво показва тая истина?

Ето въпросъ, който твърдѣ рѣдко е задаванъ на г-да русофилитѣ.

Кой може да докара зачитанieto на конституцията въ България? Дали съмнителното благотворно влияние на послѣдния остатъкъ въ цивилизована Европа на мрачния абсолютизмъ отъ сръбнитѣ вѣкове, или самитѣ онии, които обитаватъ България, които сж сродени съ нейнитѣ интереси на свободно развитие, — *българския народъ*?

Историята на всѣка крачка учи, че догдѣто единъ народъ не е въ състояние да пази своитѣ политически и граждански права съ силата на своето политическо въспитание, до тогава най малко той може да очаква другъ да гарантира тия му права: нито „лея Австрия“, нито „матушка Россия“ ще се откажатъ отъ своитѣ интереси и ще престанатъ да се бъркатъ въ вътрѣшнитѣ дѣла на България до гдѣто отъ вътрѣ нѣма нужния отпоръ, до гдѣто отъ вътрѣ българитѣ не заявятъ рѣшително и на всеуслышание, че тѣ не искатъ да иматъ редомъ съ вътрѣшнитѣ си господари, и други — външни, които да имъ се бъркатъ въ всѣкидневната борба, които да турятъ лостъ на преткновението въ колесницата на тѣхнитѣ стремлениа напредъ.

Не дворянскитѣ и бюрократическитѣ кръгове на Петербургъ и Москва, не владѣющитѣ класи на Россия, не руския автократъ, не дипломатическитѣ силетни, не Мещерски и Публодопосовци, които се радватъ на стамболовщината, на тиранията въ България, а българската демокрация е главната сила, която може да тури трайни условия въ основата на народното самоуправление и конституционализма; тя е, която трѣбва да тури, въ най близкото бъдеще, край на стамболовцитѣ въ България и на намѣсата на грубата, безочливата намѣса на Бураповци и руски агенти. — отвѣтъ.

Ето пътятъ, който трѣбва да се слѣдва за извоювание зачитанieto на прокламиранитѣ ведигѣтъ на хартия основни политически права на гражданитѣ. Българскитѣ наемни работници, по примѣра на своитѣ брати отъ Западна Европа и Россия, българскитѣ селени и занаятчи трѣбва въ своитѣ среди да потърсятъ оная сила, която да имъ гарантира пълната политическа и гражданска свобода. Само отъ тамъ може да се иска и въспита гигантския пазител на свободата, който да подсица въ коренъ имъ още „вътрѣшното убѣждане“ и „моралното влияние“ на вчерашни и днешни диктатори и притѣснители.

Борба за политическото въспитание на народа; борба противъ онии, които „гасятъ свѣщитѣ“ съ грубата сила на шапката и пушката, и тиранизиратъ съ найки работното население; борба за тикването напредъ България, съзнателна борба за защита на классови интереси, борба противъ всѣко притѣснение — по не шарлатани, не лавируване между случайнитѣ стечения на обстоятелствата за сичелване на властѣта и нови авантюри противъ сѣщия народъ!

Това е единъ пътъ, който сж първитѣ съюзници на онии искрени служители на демокрацията, които смѣло и право поставятъ на своето знаме да визтъ: „свобода на народа чрезъ самия народъ“.

Наистина, за постигането на тая задача, България има много да очаква отъ своето економическо развитие, по нищо не оправдава нито една отъ буржуазнитѣ партии, биле тѣ на властъ или въ оппозиция, които съ всички сръдства на деморализацията искатъ да управляютъ съдбинитѣ на страната.

Какво правитѣ русофилитѣ въ пята на демократизма? Отъ една страна хвалящи се партизани на конституционализма, а отъ друга — ползуватъ се съ сръдства, които служатъ тъкмо противъ неговото въдворяване.

Прѣди всичко въ тѣхъ липсва разработване на една ясна економическа политика; тѣ не смѣятъ да излѣзатъ съ една подробна программа на дѣйствиа и подобрения. А отъ това слѣдва и другото. До день-днешенъ тѣ сж отбѣгвали да водятъ пропаганда и агитация на едно трѣзво политическо въспитание въ името на ясно поставени и сериозно обмислени искания. Напротивъ, тѣ постоянно сж експлоатирани да безобразие съ онии пощи религиозни чувства на едно несъзнателно население къмъ „великата“, но сама расчъпава на кърсгъ, освободителка, която подъ командата на своитѣ тирани, е сложила коститѣ си за освобождението на България. Тѣ престопапно прикриватъ истинския освободител на България — руския селенинъ и работникъ, за да приписватъ това на неговитѣ джелати; тѣ умишлено или по невѣжество прикриватъ опая велика истина, че народитѣ само тогава ще си подадатъ братска ржка за помощъ, когато го развържатъ у дома си и дойдатъ до классово съзнание за общото си освобождение, — за да развиятъ отъ друга страна въ народа чувствата на раболѣпие и унижение къмъ автократизма и боготворятъ разни Игнатиевци, които въ България би биле по малки или по голѣми Стамболовци.

Русофилитѣ далечъ не сж развивали въ массата съзнание за самозащита на своитѣ интереси и днесъ ги виждаме засѣдали въ това противрѣчие, — като партия на *много*ството и като партия *безсилна*. Ако в. „Миръ“, органътъ на властующата класа на консерваторо-сѣрииниститѣ, хвърли оскърбление върху единъ цѣлъ народъ, като го признава *недостоеенъ* за свобода, то не по малко оскърбление върху сѣщия народъ хвърлятъ русофилитѣ, като го намиратъ за не въ състояние да живѣе конституционенъ животъ безъ разни отстъпки предъ една чужда сила. Като призаватъ, че нѣма конституционализъмъ безъ подобрене съ Россия, тѣ констатирайтъ единъ фактъ за себѣ си, тѣ признаватъ своето *безсилне*.

Но ако русофилската партия се признава за неспособна, ако тя не е въ състояние да отстоява съ всичката доблестъ на гражданството конституционитѣ права на народа, то това не ще каже, че и народа не е въ състояние да си ги извоюва. Тя не търси да си създаде нужната сила въ масата, защото сама нѣма въ себе си нужнитѣ сили за една *прогресивна борба*. Но за това други има да водятъ тая борба. Нови, по енергични и съзнателни елементи сж подхванали благородното дѣло на политическото въспитание въ населението. Трѣбва да се турн рѣзка граница между досегашнитѣ буржуазни партии и некрепната демокрация, въ първитѣ редове на която стои социалъ-демократическата партия.

Стамболовъ падна безъ да е дошла помощта на руското правителство. Така ще трѣбва да падне днешното правителство, както и цѣлата притѣснителна вътрѣшна политика, отъ напорътъ на оня народъ, който вътрѣ, въ границитѣ на България, непосредствено чувствува на своитѣ плѣщи ударитѣ на реакцията.

Г. Г.

ВЪТРЕШНА ХРОНИКА.

— По поканата на нѣколко работници шивачи, въ вторникъ на 14 т. м. се събраха въ залата на Роб. Друж. „Братство“ около 70 души работници, да обмислятъ въпроса за организиране на шивачески синдикатъ. Слѣдъ откриването на събраниято, другарятъ Ст. Русевъ, по поканата на шивачитѣ, въ една продължителна рѣчь изложи сегашното економическо положение на България и разложителния процесъ, които се извършва въ всичкитѣ производства, заедно съ което се създава и работническия класъ, пролетарията. Понеже работниците сж прѣдоставени на господарския произволъ и никакъ не сж сигурни за утрѣшния день, тѣ трѣбва да се организиратъ и съ съединени сили да противостоятъ сръщу господаритѣ. Слѣдъ като се искаха всички работници солидарни съ мисълта да се основе часъ по-скоро шивачески синдикатъ, той прочети въ главни точки какъвъ трѣбва да бѣде уставътъ на синдиката. Подиръ това избра се една петочленна коммисия, която да изработи устава и въ идущето събрание да го докладва на утвърждение.

Работниците шивачи, подобно на всички други работници въ България, като не намиратъ никѣдъ покровителство, тѣ се сдружаватъ за да защитаватъ своитѣ интереси.

— Отъ Сарабей единъ абонатъ ни се оплаква, че отъ двѣ недѣли насамъ не е получилъ нито

единъ брой. Съобщаваме, че вѣстника ни се испраща рѣдовно. Обръщаме вниманието на пощенското управление върху тия нередовности.

— Куртъ-Бунарскии окол. Началникъ съ едно отношение отъ 28 Октомв. 94 г. до тамошния съдия иска наказанието на писаря А. Лефтеровъ, защото билъ се бъркалъ въ партизански работи, „което е строго забранено за чиновникътъ“. Съдията постави резолюция, съ която му се прави бѣлѣжка. Не слѣдъ много обаче той билъ уволненъ отъ служба. Стамболову бѣхъ нужни чиновници, като този началникъ за реализиране „вътрѣшното убеждение“, на Стоилова — за „моралното влияние“. Същата сцена съ други декорации.

— Въ с. Куле-Махла трѣбвало да се избережъ на 8 Януарий четири гласни. Кмета свикалъ 28 души свои аркадаши, и безъ знанието на селенитѣ си „избрали“ четирима и съставили за това нужния протоколъ. Научаваъ се селенитѣ и страна буря се повдигнала между тѣхъ; кмета не се съгласявалъ за произвождане новъ изборъ, понеже той самъ заповѣдалъ. Тогазъ селенитѣ на брой 106 души подписватъ протестъ до управителя и избрана отъ тѣхъ каммисия го поднася. Г-нъ управителя и до сега не благоволилъ да обърне вниманіе на протеста, защото избранитѣ четирима били отъ „нашитѣ“. Всичко като въ Белгия.

— Отъ Бѣлоградчикъ ни съобщаватъ много непристойни работи за единъ учителъ. Милостта му забравилъ съвѣтъ своята длъжностъ, като ръководителъ и просветителъ на младото поколение и простия народъ, но за туй пъкъ голѣма енергия проявявалъ въ вѣдванието раздори между колежитѣ си и обичалъ да се посиква нощемъ, когато спигосподъ. Дописника ни свѣршва: „обърнете вниманието на министерството да избави просвѣщеніето отъ такива просвѣтителѣ“.

Учителитѣ трѣба да съзнаватъ, че не трѣба да са надѣватъ на никаква помощ отъ горѣ. Врѣме е вече да разбератъ, че само силотени въ тѣсни организации, тѣ ще могатъ да защитятъ отъ всѣко посегателство своитѣ права и да извоюватъ потѣпканитѣ си; само съединени тѣ ще избавятъ себѣ си отъ лоши другари, а просвѣщеніето отъ любители на мрака.

— Получихме отъ Вратца единъ подробенъ списъкъ на вратчанскитѣ шайкаджии, които избраха за Бѣлослатински депутати Вобошевски и Найденовъ. Въ този списъкъ личатъ имената на 30—40 души отъ най разваленіи елементъ отъ вратчанското общество. И при това, когато властта интернира отъ Бѣла-Слатина въ Вратца граждани, като адвоката Сокачевъ, М. Георгиевъ и пр. подъ прѣдлогъ, че сж жители на друга околия, остава шайкаджитѣ като Минковъ, Куновъ, прѣдставители на стамболовщината отъ друга околия, да дѣйствуватъ прѣдъ самитѣ урни. Интересно е да ни пообясни жтъ редакторитѣ на *Прогрессъ*, като защитници на сегашната „законностъ“, на основание на кой законъ се интернираха нѣрвитѣ и на основание на кой се пощадиха вторитѣ?

— Нашитѣ управници особено много се плашатъ отъ всѣкакви събраия, макаръ и най невинни.

На 15 Януарий учителитѣ отъ Новоселската околия се събрали да обсъждатъ нѣкои въпроси отъ училищенъ интересъ. Шомъ окол. началникъ Лаловъ се научава за това събрание, побързва да узнае причината и заплашително казвалъ на нѣкои учители, че ще интернира всичкитѣ въ София, ако посмѣли да се занимаватъ съ политически работи.

Ний обаждаме на бай Лалова, че никой законъ не лишава учителитѣ отъ граждански и политически права и че тѣ смѣло могатъ се произнаси по всички въпроси, били тѣ политически или училищни; нѣщо повече: тѣ правятъ прѣстѣпление, ако не упражняватъ тѣзи си права. Освѣтъ „белгійската законностъ“ на началника Лаловъ сжществува истинска законностъ, която вика „сждъ за ония, които си позволяватъ да тъпчатъ правата на който и да е гражданинъ“.

— Нѣколко съединисти се подиграли съ довѣрието на еснафитѣ въ Чирпанъ и сж испратили отъ името на 299 души една телеграма до княза, съ която му пожелаватъ здравіе и дългоденствие, като го канятъ да има пълно довѣрие въ кабинета на К. Стоилова. Подиграли сж гражданитѣ казваме, защото такава телеграма се подава слѣдъ всичкитѣ ония произволи и крвопролития, които полицията извърши върху българскитѣ граждани. Но подигравката е още по-голяма, като съобщимъ, че копия отъ телеграмата сж пратени до всичкитѣ министри, до правителственитѣ вѣстници „Миръ“ и „Прогрессъ“, и въ сжщо врѣме — до „Социалистъ“!

Нима вий, г-да съединисти, сте помислили, че ний ще раздѣлимъ вашето работнище и вашето нищожество прѣдъ княза? Нима вий мислите, че ний можемъ да станемъ отгласъ на вашата продадена съвѣсть прѣдъ народнитѣ джелати и притѣснителѣ, каквито сж сегашнитѣ министри? Нима вий не знаете, че ний не сме били и не можемъ да бъдемъ нито минута поддържатели на едно бур-

жузно правителство съ всичкитѣ му короновани декорации, а още по вече едно правителство, което прѣдъ нищо не се сира за да „гаси свѣщитѣ“ и да тъпче на всѣка крачка основнитѣ права на гражданитѣ? Не, вий всичко това знаете, но вий имате такава съвѣсть за да пращате копие отъ горната телеграма, до органѣтъ на първата и единствена въ България *республиканска* и чисто демократическа партия, която е чужда на всичкитѣ ви шарлатани и на всичкитѣ ви работни прѣдъ едно *очевидно* незаконно правителство или прѣдъ единъ коронованъ човѣкъ, който и да билъ той.

Вий ни пращате копие, за да знаемъ и сподѣлимъ съ васъ чувства на прѣданностъ къмъ народнитѣ притѣснителѣ, а ний ще ви отговоримъ: благодаримъ! Дно всѣко правителство има такива поддържатели, каквито сж социал-демократитѣ.

— Софийскій Господарски Печатарски Клубъ испратилъ изъ провинцията бившия управителъ на Ковачевата печатница, Вл. Абаджиевъ, за да събира работници за Вълковата и Даскаловата печатници, гдѣто работницитѣ сж въ стачка отъ двѣ седмици насамъ, по причина на нередовно исплащаніе и незачитаніе справедливитѣ имъ искания. Върваме, че всички съзнателни работници ще го посрѣщнатъ съ приличното прѣзрѣние, като измѣнитѣ на работническото дѣло. Ако господаритѣ искатъ да воюватъ съ силата на парата, нека работницѣ имъ отговорятъ съ своята сдруженостъ и солидарностъ.

— Студентитѣ отъ висшето училище ще дадатъ идущата сѣбота на 25 въ салона на „Славинска Бесѣда“ литературно-музикална вечеринка въ полза на касата на своето дружество „Наука“.

В. „Прогрессъ“ полемизира.

Интересни сж нашитѣ, храни боже, демократи отъ правителствения и опозиционния лагеръ. Кога дойде редъ да четжъ моралъ на свѣта, тѣ надминаватъ и Ст. Загорскій митрополитъ по ангелската си сладостъ, но шомъ ги настѣпите на болнии кракъ, забравятъ проповѣдитѣ си и ставатъ другари на Свирча и „Нар. Приятель“.

Прѣди четире мѣсеца, ний извадихме на лице една крайно неприлична сдѣлка на в. „Знаме“ съ историческата истина и редакторитѣ на този листъ, ударени въ болното мѣсто, заговориха, не да обяснятъ своята постѣпка, а чисто по свирчовски нахвърлиха купъ безсмислени фрази за „подлостъ и социална душа“, „мръсни социалистически рацѣ“, подкупени отъ Велзевулъ, „вонящо блато на социална смрадъ“ и други подобни бисери отъ свирчовски вкусъ. Въпробѣтъ за самата сдѣлка, тѣ се опитаха да потопятъ въ тази истинска смърдища атмосфера, въ която тий добръ се осѣщаха. Това е примѣръ, какъ проповѣдитѣ за принципиална борба се съгласуваха съ дѣлата у редоветѣ на опозиционнитѣ „демократи“.

Другъ примѣръ, и то изъ срѣдата на правителственитѣ „демократи“, срѣцнахме оня денъ въ брой 34 на в. „Прогрессъ“. Наше едно съжделение, изказано пѣтъмъ за посоката на този листъ, както и за политическата физиономия на г. К. Величкова, тѣй силно жлналъ редакцията, щото, въ бѣлѣжката си, ти остави сжщността на въпроса и се залави за работи, които не ще я облекчатъ. Ний казахме, че демократизмътъ на г. К. Величкова изчезна яко димъ и неговий органъ „Прогрессъ“ хитрува и зацѣпва горѣщо неправдитѣ и насилията, а намъ се отговори, че прѣди години нѣкой си отъ Шумень билъ влѣлъ въ жилитѣ имъ ехидностъ и отрова, и че този сжщий „нѣкой“, сега „правственъ джелатъ и функционеръ“ на социалистическата партия, стѣпилъ връзъ принципитѣ и нанесълъ имъ ударъ... Като не ги олекчило това, прогрессиститѣ се опитали да пофарисействуватъ и за своята скромностъ и за социалистическата надменностъ.

Както вижда читателтъ, и въ двата тѣзи случая, обиденитѣ оставятъ сжщността на обидата и дириятъ олекчение на страпи, въ личността на писача, комуто, всѣки споредъ хитрината си, се мъчи да напаости. Единтъ, патентованъ всенитанникъ на свирчовата школа, дири да извърши това по най площаденъ начинъ, като вѣрва, че този е все още най сигурний пътъ за съсипване противника си. Другитѣ, хитръ византиецъ, знае по-модерни и по-сигурни, за прѣдъ невѣжата и сантиментална буржуазна публика, орѣжия; той измислюва една теория за функционери и правствени джелати на партиятѣ, хвърля отгорѣ си мантията на оскърбената невинностъ и апелира къмъ „разумѣтъ на честнитѣ людѣ“, които пѣбли да съзржтъ, безъ да имъ се докаже това отъ редакцията, всичката неискренностъ, всичката фалшивостъ на горнитѣ, сирѣчь, — нашитѣ — думи.

Нашето общество е оставило далечъ отъ себе си периодътъ, когато свирчовската полемика се смѣташе за позволена въ литературната борба, но то още не е безвъзвратно осждило новия начинъ на полемика, вмжкнать въ живота прѣзъ ония

времена, когато вонящата смрадъ на литературната тахтаба Левовъ заразявалъ атмосферата. Този истъченъ способъ е присжщъ на падалиитѣ твари, кога заематъ ролита на общественни сждии. Той е характеренъ признакъ на вѣстницитѣ „Миръ“, „Стара Планина“ и най пълно расцѣтване намира въ в. „Прогрессъ“.

Ний пѣваме време нито желание да простѣдимъ сега всички извизания, които извършва „Прогрессъ“ въ новата си ролѣ. Ний ще разгледаме само, до колко новия методъ му е помогналъ въ горния случай

* *

На нашето убѣждение, че бѣтнувания демократизмъ на К. Величкова е изчезналъ и че „Прогрессъ“ се е преобърналъ въ горѣщъ и хитрующъ защитникъ на насилията и неправдитѣ, — какво се отговори? Ний дума по това. Редакторитѣ на „Прогрессъ“ се залавятъ сжщо, както и свирчовци, о личността на писача, но не съ улични неувни, а съ деликатеси и тъкоти по византийски вкусъ. Тѣ казватъ: Въ в. „Социалистъ“ има единъ високопаренъ господинъ, именуемъ Яко Сакъжовъ, който не за пръвъ пѣжъ ни отпрати ядовити стрѣли. Още прѣди години, когато ний издавахме „Лѣча“ и не знаехме какво да пишѣмъ въ неѣ, ний дадохме мѣсто на единъ словоохотливъ идеенъ сжжикъ, да си опита полемическитѣ способности и съ българскитѣ социал-демократи, по рѣчений Я. С. ни отпрати отъ Шумень „думи пропити съ ехидностъ и отрова, думи предназначени да замрачатъ, да уронятъ, а не да освѣтлятъ“. Истина, смисълъта на тѣзи думи бѣше, че ний по добръ пѣбли сме да стѣримъ, ако въ това врѣме, когато въ страната горѣше огънь, се заемехме съ безотлагателнитѣ и живототрѣпни въпроси на дѣйствителний животъ, отколѣто да даваме мѣсто на ненаврѣмни, много усилия коштующи, теоретически расправи, по ний, редакторитѣ на „Прогрессъ“, осѣщае тѣзи думи, като ехидностъ и отрова, защото тѣй ни иде на смѣтката, както ще се види по долу.

Сега, читателю, кажете, може ли да бжде горното убѣждение основателно, когато то излиза, първо, отъ единъ високопаренъ господинъ, който не за пръвъ пѣжъ отпрати на прогрессиститѣ ядовити стрѣли, може ли да бжде то искрено, когато тѣзи стрѣли сж пропити съ ехидностъ и отрова, и когато тѣ сж предназначени да замрачатъ, да уронятъ, а не да освѣтлятъ? Ний ме не питате вий, дали всичко, което азъ говоря, е истина? Азъ се показвамъ прѣдъ васъ невинна жертва на оня ядовитъ, отровенъ и пр. замрачителъ — и това ми стига.

Ами защо, копѣтва читателтъ, този Я. С. е толкова ядовитъ на васъ? Дали нѣма лична вражда помежду ви? А, не, отговарятъ прогрессиститѣ, лична вражда нѣма, но

„въ лагера на социалиститѣ, както и въ лагера на всички политически партии, има отъ тия нравствени джелати, на които е позволено да стѣватъ връзъ принципитѣ, връзъ моралѣтъ, за да убиятъ нравствено, съ каквито срѣдства намѣрятъ единъ противникъ“.

Аха, каже читателтъ, разбирамъ. Натурата на човѣка такава, та и занаята му такъвъ, та позволяватъ му и да стѣпва връзъ принципи и моралъ, какво искате повече? Да не убие ли? — Разумѣва се, подхванатъ редакторитѣ, „ний, напиримъ, писватъ тѣ, може да сме честни людѣ, людѣ съ високоправствени качества, съ идеали, съ луди ламтения къмъ хубавото, къмъ напредѣкътъ“. Стига, стига, вика читателтъ, разбирамъ добръ вече, разбирамъ всичко. Йсно като денъ. Оня високопаренъ господинъ, който не за пръвъ пѣжъ е наученъ да хвърля ядовити стрѣли, пѣлни съ ехидностъ и отрова, който замрачава, уронява, по натура и занаятъ нравственъ джелатинъ на партия, комуто се позволява да стѣпва на принципи и моралъ, този Я. С. отъ в. „Социалистъ“ турете го срѣщо „човѣкъ честенъ, човѣкъ съ високоправствени качества, съ идеали, съ лудо ламтение къмъ хубавото, къмъ напредѣкътъ“, каквито сж редакторитѣ на „Прогрессъ“ — какво ще стане? Разумѣва се, ще убие, ще убие и отгвѣдъ ще мине. Още повече, подхванатъ пакъ прогрессиститѣ, още повече, „ако вий не сте съгласни съ партията, открито и смѣло излизате да говорите противъ нейнитѣ заблуждени и злопосни дѣйствия... ако зацѣпавате онова, противъ което тѣ сж, вий сте петърпими, васъ трѣба да ви нѣма“. Охъ, вика читателтъ, Милчикитѣ ми прогресисти, елате да ви прѣгърна, елате да ви допржъ до сърцето си. Благодарете бога, милички, че за такава ваша дързостъ да нападате партията имъ, онова чудовище, джелатина се задоволила само нравствено да ви убие... тѣзи, социалисти за такава смѣлостъ май човѣка живъ одиратъ. Охъ, горкитѣ, какво премежиде минало презъ главата ви. — Помислете си, подхванатъ пакъ прогрессиститѣ, какви хора сж тѣзи социалисти — и, моля ви се, не само *джелатинитѣ имъ*, но и всички, всички — чуйте, какво приказватъ: „Извжъ редоветѣ на социал-демократическата партия, въ България нѣма нито прогресисти, нито демократи, нито либерали, нито идеалисти, нито

учени, нито даже честни люде. Възможно ли е такава нйцо?

Е, отъ такива хора да чуе вий, читателю, че ний, редакторитѣ на „Прогресъ“ сме били горѣщи защитници на насилията и неправдитѣ — ще повѣрвате ли? „Ний вѣрваме въ разумѣта на честнитѣ люде у насъ, и сме убѣдени, че тѣ ще съзрѣтъ всичката неискренность и фалшивостъ на горнитѣ думи на социалиститѣ. Това ще ни избави отъ нелеката задача, да докажемъ тази неискренность и фалшивостъ.“

Така оборватъ прогресиститѣ нашето изказано сжждение за тѣхната общественна дѣятелност. Този методъ на полемика, както е приложенъ въ статията на „Прогр.“, се състои главно въ слѣдующето.

Първо, да оставишъ прѣдмета на спора и да се заловишъ съ личността на противника си.

Второ, като нарѣчешъ противника си високопаренъ господинъ, като му припишешъ изовитостъ и отровностъ въ литературнитѣ отношения, като го възведешъ въ единъ нарочно за тази цѣль измисленъ типъ „правственъ джелатъ на партията“, като кажешъ, безъ да си дадешъ труда да докажешъ, че противникътъ ти стѣпвалъ връзъ принципитѣ и моралътъ, като кажешъ, че се ползувалъ съ „каквито сръдства намѣри“, като твърдишъ, че подъ булото на свѣтлитѣ идеали и високото уважение, съ което се ползувала партията, той ви нанасялъ (за какви ли блага?) ударъ, като твърдишъ, че за тая цѣль противникътъ ви си служалъ съ лжжата, извѣртването, клеветата, като припишешъ на противника си, че вънъ отъ своитѣ дугари, ой не признавалъ други люде за умни и честни, съ една рѣчь, като се помъчишъ да го уроните въ очитѣ на читателя (сжщото което вий приписвате нему) вий започвате да превъзнасите себе си, като лжжливо си приписвате заслуга, за че нѣкога сте откривали широко поле за дѣятелностъ на българската интелигенция, като лжжливо се представите за невинна жертва на противниковата ехидностъ, като твърдѣ нескромно и по наше убѣждение, лжжливо, наричате себе си „човѣкъ честенъ, човѣкъ съ високо нравствени качества, съ идеали, съ лудо ламтение къмъ хубавото, къмъ напредѣкътъ“, като лжжливо приписвате на себе си никога небивалата у васъ дързостъ открито и смѣло да говорите противъ заблуждението на партията и нейнитѣ злоносни дѣйствиа, съ една рѣчь, като представяте себе си отъ най-свѣтлата страна.

Трето, питате читатели: таквъ инферналенъ човѣкъ, като вашия противникъ, може ли да има право, кога сѣди за общественната дѣятелностъ като на васъ земно ангелче?

Таквъ методъ на полемика оборва окончателно сжждението на противника ви.

*

Но кои сж елементитѣ на този методъ?

Отъ една страна: отправяние думи назначени да замрачатъ, да уронятъ;

Отъ друга страна: лжжата, извѣртването, клеветата;

Отъ трети страна: надмѣнността, нескромността, самохвалството.

Я. С.

Мѣрки противъ социализма.

Поне нѣкоя приврѣженна мѣрка противъ социализма, господа управляюци! Таквъ единъ молебень гласъ се чува отъ единъ дописникъ въ 60 брой на в. „Миръ“, който пише противъ работницитѣ печатари. Ний подчеркваме тия му думи: „Обръщаме вниманието комуто се пада да се заинтересува съ това ново чудовище, криворазбраний български (извинете за изражението) социализмъ. Нима ли да се тури край на тая зараза съ една за сѣмъ поне привременна мѣрка?“. На тѣзи думи фабриката на реакционни и консерваторски поощрения „Миръ“ не отговаря съ нищо и ний никакъ не се съмняваме, че такава е мнѣнието на самитѣ редактори, ако и самата дописка не е исквана въ редакцията му.

Мѣрки, мѣрки противъ социализма! Народнитѣ притѣснители и джелати винаги се олавятъ за мѣрцитѣ на „моралното влияние“ и „вѣтрѣното убѣждение“ за да гонятъ социалистическата пропаганда между народа, на гърба на когото тѣ живѣятъ и се гонятъ.

Но какви сж тѣзи мѣрки, прѣпорѣчвани отъ „Миръ“? Могатъ ли тѣ да бждатъ повече законни отъ произволитѣ на сегашнитѣ управляюци противъ дрѣновскитѣ социалисти, отъ затварянията на социалистическитѣ клубове, затварянието на агитаторитѣ, прѣстѣдване на социалистическия печатъ, интернирвания и побои въ стамболово време?

Какви мѣрки можете да земете противъ насъ вий господа, които сами сте потънали до уши въ прѣстѣпления и въ черна измѣна къмъ народа, когато отдавна ви чака народния сѣдъ? Не сж ли това мѣрки на беззакония и на безпощадно тѣпчение на народната свобода, които вий вършите отъ 18 Май насамъ? Опрѣни на щикове и поли-

цейски шапки, вий не можете да вършите друго, освѣнъ да вървите по стѣпките на Стамболова, който позорно се сгромолиса подъ ударитѣ на своята тирания.

Мѣрки противъ насъ, но—мѣрки и противъ васъ. Вий апелирате къмъ Стамболова, но нищо не може да оздрави почвата, която се руши подъ краката ви.

Ний се обръщаме къмъ враго-приятелѣта на стамболовщината, *репегатитѣ* „Прогресъ“, да ни каже своето авторитетно мнѣние за мѣрцитѣ на „Миръ“ противъ „чудовището“. Нека той не се потайва: загазилъ си веднѣжъ изъ калъта, върви, братко, напредъ, че или я прѣгизвай, или още повече ще забатачишъ. Сръденъ нѣтъ нѣма. Нека редакторитѣ на този вѣстникъ ни кажатъ какви мѣрки трѣбва да се взематъ противъ тая „зараза“, отъ идеалитѣ на която се възбуждалихъ, прѣди „Прогресъ“ да стане органъ на съединитѣ и прѣди да подкрѣпи сегашнитѣ гонители на „заразата“ — социализма?

Новъ печатарски работнически синдикатъ.

Агитаторътъ на Софийскитѣ работници печатари др. Сумпуровъ, е билъ посрѣщанъ най-приятелски отъ Шуменскитѣ работници печатари.

Въ редакцията ни се получи слѣдущата телеграма:

Шуменъ, 17 Февруарий 1895 г.

Прѣдседателю Печатар. Синдикатъ Барчеву, копие в. „Социалистъ“ и „Работнически Другаръ“.

Днесъ всички Шуменски работници печатари се присъединяваме къмъ другаритѣ си въ цѣла България, като основахме клонъ на Синдиката. Да живѣе борбата!

Шуменскитѣ работници печатари. Агитаторъ Сумпуровъ.

Ний братски поздравяваме Шуменскитѣ работници. Пожелаваме имъ енергия и сплотеностъ въ по пататыпната дѣятелностъ. Слѣдъ като си основаха синдикатъ, нека тѣ втѣлпватъ въ членовѣтѣ му мисълъта, че тѣ винаги трѣбва твърдо рѣшени да се поддържатъ единъ другъ.

Напредъ, другари работници!

МЕЖДУНАРОДНА СОЛИДАРНОСТЪ.

Тукашния Работнически Печатарски Синдикатъ е получилъ нова помощъ отъ виенското работническо типотрафско дружество. По случай на готвящата се въ София обща стачка, това дружество е испратило чрезъ касиера си Россауеръ 200 (двѣстѣ) фиорина златни за поддържане на стачката.

Нека нашитѣ български работници разбератъ, че тѣхното бждже е въ сдружаванieto и че тѣ сдружени, тѣ ще иматъ симпатитѣ и поддържката на съзнателнитѣ работници отъ всички страни.

ВЪНКАШНА ХРОНИКА

Международния социалистически работнически конгресъ въ Лондонъ. За слѣдующий международенъ социалистически работнически конгресъ натоваренитѣ личности за урѣждането сж вече на работа. Комитетътъ разпраща слѣдующето съобщение:

Послѣдния интернационаленъ работнически конгресъ засѣдава въ Цюрихъ въ 1893 год. Присѣтствуваха всичко 451 прѣдставители, които прѣдставляха 22 нации. Велика Британия бѣше прѣдставена отъ 56 делегати, отъ които 34 бѣха Традъ-Юнионисти, пратени отъ парламентарния комитетъ на Традъ-Юниониститѣ. Британската група на прѣдставителитѣ единогласно обявява, че слѣдующия интернационаленъ конгресъ ще заседава въ Лондонъ; това рѣшение бѣше прието единогласно отъ конгреса за въ 1896 год. Отъ 65 тѣхъ прѣдставители въ Цюрихъ избиратъ отъ своята сръда единъ организационенъ комитетъ отъ 10 души делегати, съ поручение, прѣдварителнитѣ работи да извърши и съ съдѣйствието на парламентарния комитетъ на Традъ-Юниониститѣ

да се обезпечатъ. Това съдѣйствие е вече обезпечено и двата комитета сж се съединили въ единъ общъ за урѣждането на конгреса въ 1896 год.

Общия конгресъ се състои отъ слѣдующитѣ лица: Хенри Бродхирстъ, Жонъ Бирнсъ, Едваръ Ковие, Давидъ Холмесъ, Вилиамъ Имкинъ, Накъ, Мавдслей, Хелдонъ, Тилетъ, Вилеонъ, всички отъ парламентарния комитетъ; подиръ Жонъ Андерсонъ, Едвардъ Авелингъ, Едвардъ Хафордъ, Памесъ Макъ-Доналдъ, Максвелтъ, Сидней, Оливиеръ, Хенри Квелъ, Шмитъ, Стеадманъ, В Торне, членове на комитета избранъ въ Цюрихъ.

Всичкия комитетъ е избранъ изъ помежду си една комисия, която състои отъ слѣдующитѣ лица: Авелингъ, Бродхирстъ, Ковие, Имкинъ, Накъ, Мавдсвелтъ, Оливиеръ, Квелъ, Шмитъ, Стеадманъ, Торне и Тилетъ.

Тази комисия е имала първото си заседание на 24 Януарий въ 19 Buckingham Street, Strand. Рѣшили да нѣма постояненъ прѣдседателъ, а въ всѣко заседание да се избира таквъ. За секретиръ е избранъ: Вилиамъ Торне, за касиеръ: Вилиамъ Имкинъ, за прѣводчици на френски и нѣмски Шмидъ и Е. Авелингъ.

По нататѣкъ е рѣшено да се внесе на разглеждане единъ прѣварителенъ циркуляръ въ слѣдующето заседание и за одобрението на работническитѣ организации да бжде расрѣтѣ вътрѣ и вънъ отъ Англия. За покритие на прѣварителнитѣ расходи, всѣки отъ двата комитета, които съставляватъ общия — Цюрихския и парламентарния — сж дали по 50 лири стерлинги.

(Изъ „Vorwärts“).

Отъ Миланъ съобщаватъ на в. „Vorwärts“ — централния органъ на социал-демократическата партия — че дѣщерята на осждени депутатъ Де-Феличе по желанието на Италианския пладнешки разбойникъ Стамболовъ — Криспи е успѣла да изходатайствува свиждане съ баща си въ тъмницата на Волтера. За това си свиждане тя расправя въ едно свое писмо до една приятелка слѣдующето:

„Току що се върнахъ отъ тюрмата, гдѣто имахъ сръца съ баща си. Това бѣше сърце-раздирателна сцена. Белезникавитѣ арестански дрѣхѣ, обрѣснатото лице, испититѣ очи, бледното лице и единъ голѣмъ синъ № 668 на гърдитѣ тъкмо върху сърцето го правиха съвършено неузнаваемъ. Шѣхъ да полудѣя когато го видѣхъ. Слѣдъ като е дошелъ въ това опасно положение какъ той ужасно се е измѣнилъ! Ако стражара не бѣ ми казалъ: „Ето баща Ви!“ и ако не бѣхъ почувствувала въ моето сърце, че е той, щяхъ да стоя прѣдъ рѣшетката оценявала прѣдъ довѣдения и не щяхъ никога да го позная.

Разговорътъ ни се продължава половина часъ и бѣше твърдѣ печаленъ. Той ми събщи, че слѣдствие бѣванието кръвъ здравнето му се съсипва. „Увѣри всички тѣзи, които ме считатъ за слабъ, ми каза той съ една улыбка че азъ съмъ силенъ, но бедствията и мъченията на които съмъ подхвърленъ тука ще ми раскъсатъ сърцето, които въ всѣкой случай сж по силни отъ мене“. Азъ се мъчихъ да се въздържа нѣ не можахъ и плаканието ми е твърдѣ болезнено. Въ този моментъ азъ неможъ повече да ти пиша. Азъ ти повтаримъ, че щяхъ да полудѣя.

Мария Де-феличи.

(Изъ „Vorwärts“).

ИЗЪ ВСѢКИДНЕВНИЯ ЖИВОТЪ.

Военни нрави. — Капелмейстора на 21 п. полкъ въ Хасково, Маволовъ, билъ твърдѣ грубъ въ отношенията си спрямо подчиненитѣ си свѣрхсрочни унт.-офицери. Той често ги оскърбявалъ и наричалъ вагабонти, когато призовки всѣки денъ му се връчвали за вагабонство.

Общинските каси като джобове на лихвари и капиталисти. Лихвара Наумъ отъ с. Долни Цибръ Ломско още отъ 90 г., та и до сега търгува съ 700 л. общински пари. А пъкъ бай Богдановъ, единъ отъ достойнитъ атове на Стамболова, си служилъ съ 7000 л. отъ сжщата касничка, отъ които е внесълъ до сега само 1400 л. „Грабете да грабимъ“, селенипа още не чува, а пъкъ и въ истинската програма на нашитъ белгийци има написано: грабете да грабимъ.

При разни учители разни методи и начини на прѣподавания. Учителътъ П. И. отъ Добричъ не може добръ да прѣподава, ако му не пийнелъ малко, а по нѣкога и повече — такава му е природата! И тогава хемъ по улицитъ съ псувни поучавалъ проститъ хора, хемъ въ училището особено много му вървило въ обучението на дѣцата въ азбукето. „До ще Стамболовъ пакъ на властъ ще ме разберете вий тогава“ — казвалъ той, когато е *веселилъ*.

Да понадникнемъ въ живота на най цѣло-мъдрепната буржуазна каста — поповетъ. Много лоши приказки расправятъ селенитъ на с. Джуменица, Кесаревско, за своя попъ Захарий: че често свиквалъ сѣденки, че бегали му често слугинитъ, че не смѣли женитъ твърдѣ да ходятъ въ черква, когато служилъ той, че, че... че неприказва ли се то. А пъкъ въ Вратца гражданитъ току си говорятъ, че попъ Н. често посѣщавалъ нѣколъ си Бѣлка.

Искате пари? — Хайде въ черната джамия! Миналото лѣто трима работници се условили да работятъ въ тухларницата на софийския жител Т. С. Горкитъ работници трѣбвало да газятъ калта за тухлитъ отъ ранна сутринъ до късна вечеръ и ако нощемъ се покажатъ облаци, да сж постоянно на ухо, за да не би да се измократъ тухлитъ. Злѣ, добръ работницитъ извършили своето. Идва редътъ на бай С. да плаща. „Хж, казалъ бай Стаменовъ, ти си строиш това, ти опуй... Е че пѣмамъ пари сега. Ама не крѣщите, че виждате ли черната джамия?“

Бѣднитъ хорица си заминали безъ пари за селата. Работницитъ никога не трѣбва да очакватъ добро отъ господаритъ си, а трѣбва сами да си помогнатъ.

До като въ Трѣвна не бѣхж отворени фабрицитъ за шакъ, бѣдното население злѣ-добръ прѣписане мжчпотнитъ на живота. Съ тѣхното отваряне най бѣднитъ станахж наемни работници, а другитъ сж на пътъ да станатъ сжщо такива. Други пъкъ взематъ прѣжда отъ фабриката, бѣхятъ се денонощно да и изработватъ дома, за да получатъ възнаграждение по 15 пари на аршинъ. Но и тази ничтожна сума не може изтѣ отъ кесията на фабриканта.

Работницата Нона Тапева, слѣдъ изработването на такъва прѣжда взета отъ фабриката на Б. Т., занася я на управителя на фабриката, и си иска възнаграждението. Дълго тя плака, моли се да ѝ се даждъ паритъ, „утрѣ е коледа, а азъ пѣмамъ и хлѣбъ да нахрана дѣцата си“, пѣ нищо не помага, управителя исина цѣлъ купъ хули върху ѝ и измислюваше разни причини за да не плати. „Нѣма 100 драма отъ шакъ“. Бѣдната работница донесе 100 драма. „Нѣма още 1 ока“. „Нѣмаме пари“ — най послѣ завърши. Отиде при Б. Т-въ, нѣ и тамъ за възнаграждение пакъ хули.

Работи денонощно за да обогатяванъ капиталиста, за твое възнаграждение, обаче, сж достатъчни и хулитъ. Работницитъ трѣбва да се сдружатъ и да принудятъ държавата съ закони да защитава тѣхното съвѣмъ беззащитно положение, въ което тѣ днесъ се намиратъ.

Бързата ви помощъ е необходима г.

Отговоренъ-Рдакторъ: **А. Ив. Гюзелевъ.**

докторе! — Да свърша играта, че тогава, безгрижно отговарятъ на разградчане извѣстия имъ лѣкаръ. Ицо струва живота на единъ човѣкъ при накариване удоволствието отъ играта! Нѣму редовно му се плаща, сега ше си издигне и едно хубаво топло гнѣздо; че цѣлъ пѣкой да умрѣ, свѣта пѣма да се свърши я! Медицината отъ една страна е добро средство само за обогатяване и дембелликъ.

Още единъ приятелъ на работника. Бай Василъ Ивановъ отъ с. Армутлий Разградско заелъ на 22 Декем. 93 г. 4 напалекона на съселянина си Димитръ Трифоновъ. Сега записва гласи, че бай Василъ има да взема 200 и нѣколко левчета. — Значи за 1 год. лихвата е около 120 л.; както виждате всѣки лихваръ би завиделъ на бай Васила.

Тъмна е още нашата работническа масса и такива бай Василевци могатъ много още да грабятъ до дѣто тая масса не се по свѣсти.

Пакъ за докторитъ. — На 10 т. м., въ София, сутринта д-ръ З. Поповъ билъ поканенъ да прѣгледа една госпожа, която се нуждала отъ бърза помощъ. На запитването слугата: „тукъ ли е докторъ“, той отговорилъ: „да, нѣ боленъ е и не може да дойде.“ Но сжщия слугачъ билъ поканенъ д-ръ Христовъ, нѣ и той казалъ, че „ще дойде“. А болната нека да чака. Нуждающий се отива при градския лѣкаръ Золотовичъ, нѣ и той на поканата отговорилъ: „не можахте ли да почакате да се съгне, ами будите човѣка толкова рано“.

Болната получила помощъ едвамъ слѣдъ 3 часа.

Въ София в. „Социалистъ“ се продава на слѣдующитъ мѣста:

Въ централната книжарница на Т. Ф. Чипевъ, градската градина.

Въ тютюнопродавницата въ сжщата градина.

Въ тютюнопродавницата „Берлинь“, ул. Търговска, срѣщу кафене „Червеный Ракъ“. До магазина на Митрошинова въ сжщата улица.

Въ тютюнопродавницата срѣщу двореца.

МАЛКА КОРРЕСПОНДЕНЦИЯ

С. Налагларе. Свѣщенникъ М. Рѣлбоу. 29-й брой е исчерпанъ. Изявката, за когото расправятъ, че ви осѣждатъ за гдѣто получавате социалистически вѣстникъ, самъ се е препорѣчалъ до колко е въ състояние, като развратникъ, да критикува нравствеността на другитъ. Той не заслужава да му се дава повече мѣсто въ вѣстника.

Т. Пазарджикъ. Б. Нуджитъ отстъпва си правятъ, по нищо не можемъ да испращаме безъ предплатата по изпителни причини.

ОБЯВЛЕНИЯ.

ЦЕНТРАЛНА КНИЖАРНИЦА

Т. Ф. Чипевъ въ София.

Извѣстия че има остапали още нѣколко екземпляра отъ „Долу Оржията“, романъ изъ живота, отъ Берга Фонъ-Сутнеръ въ 26 печ. коли, цѣна съ пощ. разн. 2-60 л. На г. г. настоятелитъ прави 10% отстъпка, а на г. г. книжаритъ 25% въ прѣдплатата.

Поржчки не придружени съ стойността, не се изпълняватъ.

5-7-5

ИЗЛѢЗЕ отъ печатъ 25 кн. отъ романа **Мъртвитъ Сибирски полета.** Намира се у издателя Н. К. Балабановъ въ Хасково.

ОБЯВЛЕНИЕ

Преведена и турена е подъ печатъ брошурата **Социализмъ и Анархизмъ** отъ д-ръ Наумъ Райхесбергъ, доцентъ по политическата економиа и статистиката при Бернския университетъ. Поржкитъ ставатъ при *Н. Мутафова*, книжаръ, Севлиево.

Излѣзе отъ печатъ:

Какво извършиха тази година депутатитъ

(Отчетъ до Ново-Назарскитъ избиратели)

отъ

Янко Сакжзовъ

народенъ представителъ

Препорѣчваме на другаритъ тази брошурка, която трѣбва да бѣде прѣената между всички работни слоеве въ градове, села и паланки.

Отѣзи, които взематъ повече отъ 50 брош. отстъпва имъ се по 10 ст. едната.

Цѣна 15 ст.

Суммитъ, получени отъ продажбата на брошурата, влизатъ въ фонда за поддържането на в. „Социалистъ“.

Намира се за продажъ въ администрацията на в. „Социалистъ“.

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЪ.

Централния Раб. Печ. Синдикатъ изразява най-искренната си благодарностъ на слѣдующитъ лица, които подариха на синдикалната библиотека разни книги: Д. Сумиуровъ, Кр. Карастаневъ, Пл. Добревъ, С. Пересъ, А. Димитровъ, Кр. Паничковъ, Хр. Крушовъ, Д. Маноловъ, К. Александровъ, К. Цѣневъ, Г. Димитровъ, К. Топевъ, А. Ивановъ, Хр. Пенчевъ, П. Касабовъ, Г. Петровъ, Ц. Генковски, Ст. Христовъ, А. Величковъ, П. Божилковъ, Д. Ивановъ, Нв. Панаповъ, В. Христовъ, Н. Господиновъ, Нв. Парчевъ, Д. Цѣтановъ, А. Ламбровъ, Т. Димовъ, Нв. Назачевъ, Ст. Ц. Мановъ, К. Кирчовъ, Н. Ивановъ, Ст. Барчевъ и Дончо Гайдара.

Настоятелството на синдиката умолява всички опия Г-да, които издаватъ вѣстници и списания и които желаятъ просвѣщенieto на работницитъ, да подарятъ отъ своитъ издания на синдиката.

Библиотекаръ: Кр. Карастаневъ.

БЛАГОДАРНОСТЪ

Варненската соц.-демокр. дружина „Карлъ Марксъ“ искава най-искренната си благодарностъ на г. Н. Н., студентъ въ Бернъ, за гдѣто е испразилъ двѣ картини на дружината.

Отъ Настоятелството

ЧЕРВЕНЪ НАРОДЕНЪ КАЛЕНДАРЪ

Сдържанieto на календаря е слѣдующето: За много години.

дини. — Образованието е твърдѣ необходимо за народа. — Вампирътъ. — Влиянието на Косвеннитъ данъци. — Защо пропадатъ занаятчитъ и земледѣлцитъ у насъ? — Какво нѣщо е революция? — Празникътъ на труда. — За спестяването. — Бѣднитъ и богатитъ хора. — Едно врѣме и сега. — Собственността е свята! — Сегашната наредба. — Занаятитъ пропадатъ. — Сегашнитъ наредби. — Умътъ на предприемачътъ е въ несията. — 4795829615 лева и 17 пари. — Капиталътъ и трудътъ. — Работника е равноправенъ гражданинъ съ господаря си. — Единъ искитѣ. — Белгийскитъ социалисти. — Нѣщо за Сентъ-Симонъ. — Въ края на годината. — Социалъ-Демонстрация. — Ной може да ти облекчи положението?

Цѣна 25 СТОТИНКИ

Достави се въ предплатата отъ администрацията на в. „Социалистъ“, — София.

Печатница „Напрѣдъкъ“ — София.